

Draga braćo i sestre, dobro jutro i dobro došli!

Danas započinjemo niz kateheza o prvom dokumentu proglašenom na Drugom vatikanskom koncilu: Konstituciji o svetoj liturgiji *Sacrosanctum Concilium* (SC).

Razrađujući ovu Konstituciju, koncilski su oci htjeli ne samo započeti reformu obreda, nego i dovesti Crkvu do kontemplacije i produbljenja one žive veze koja je oblikuje i ujedinjuje: otajstva Krista. Liturgija, naime, dotiče samo srce toga otajstva: ona je istodobno prostor, vrijeme i kontekst u kojem Crkva od Krista prima vlastiti život. U liturgiji se, naime, „ostvaruje djelo našega otkupljenja” (SC, 2), koje nas čini izabranim rodом, kraljevskim svećenstvom, svetim narodom, narodom koji je Bog stekao (usp. 1 Pt 2,9).

Kako je pokazalo trostruko obnavljanje – biblijsko, patrističko i liturđijsko – koje je prošlo Crkvu tijekom 20. stoljeća, to Otajstvo ne označava neku tamnu stvarnost, nego Božji naum spasenja, skriven od vječnosti i objavljen u Kristu, prema riječima svetoga Pavla (usp. Ef 3,3-6). To je, dakle, kršćansko Otajstvo: vazmeni događaj, to jest muka, smrt, uskrsnuće i proslava Krista, koji nam se upravo u liturgiji sakramentalno uprisutnjuje, tako da svaki put kad sudjelujemo u zajednici sabranoj „u njegovo ime” (Mt 18,20), bivamo uronjeni u to Otajstvo.

Sam Krist je nutarnje načelo otajstva Crkve, svetoga Božjeg naroda, rođenog iz njegova probodenog boka na križu. U svetoj liturgiji, snagom svoga Duha, on nastavlja djelovati. Posvećuje i pridružuje Crkvu, svoju zaručnicu, svojoj žrtvi Ocu. Vršiti svoje posve jedinstveno svećeništvo, on koji je prisutan u naviještenoj Riječi, u sakramentima, u službenicima koji slave, u okupljenoj zajednici i, na najuzvišeniji način, u euharistiji (usp. SC, 7). Tako, prema svetom Augustinu (usp. *Serm.* 277), slaveći euharistiju Crkva „prima Tijelo Gospodnje i postaje ono što prima”: postaje Tijelo Kristovo, „prebivalište Božje po Duhu” (Ef 2,22). To je „djelo našega otkupljenja” koje nas suobličuje Kristu i izgrađuje u zajedništvu.

U svetoj liturgiji to se zajedništvo ostvaruje „po obredima i molitvama” (SC, 48). Obrednost Crkve izražava njezinu vjeru – prema poznatoj izreci *lex orandi, lex credendi* – i ujedno oblikuje crkveni identitet: naviještena Riječ, slavljenje sakramenata, geste, šutnje, prostor – sve to predstavlja i oblikuje narod koji je Otac pozvao, Tijelo Kristovo, Hram Duha Svetoga. Svako slavlje tako postaje prava epifanija Crkve koja moli, kako je podsjetio sveti Ivan Pavao II. (*Apostolsko pismo Vicesimus quintus annus*, 9).

Ako je liturgija u službi otajstva Krista, razumljivo je zašto je definirana kao „vrhunac kojemu teži djelovanje Crkve i ujedno izvor iz kojega izvire sva njezina snaga” (SC, 10). Istina je da se djelovanje Crkve ne svodi samo na liturgiju, ali svaka njezina aktivnost (navještaj, služenje siromašnima, praćenje ljudskih stvarnosti) teži tom „vrhuncu”. U suprotnom smjeru, liturgija podupire vjernike uranjajući ih uvijek iznova u Gospodinovu Pashu, pa se, kroz navještaj Riječi, slavljenje sakramenata i zajedničku molitvu, oni krijepe, ohrabruju i obnavljaju u svom hodu vjere i u svojem poslanju. Drugim riječima, sudjelovanje vjernika u liturgijskom činu istodobno je „unutarnje” i „vanjsko”.

To također znači da se ono treba konkretno razotkrivati kroz čitav svakodnevni život, u etičkoj i duhovnoj dinamici, tako da se slavljenoj liturgiji daje oblik života i zahtijeva vjerničko postojanje koje je sposobno učiniti stvarnim ono što je proživljeno u slavlju: tako naš život postaje „živa, sveta, Bogu mila žrtva”, ostvarujući naše „duhovno bogoslužje” (Rim 12,1).

Na taj način „liturgija izgrađuje iz dana u dan one koji su u Crkvi kao sveti hram u Gospodinu” (SC, 2) i oblikuje zajednicu otvorenu i gostoljubivu prema svima. Ona je, naime, nastanjena Duhom Svetim, uvodi nas u život Krista, čini nas njegovim Tijelom i, u svim svojim dimenzijama, predstavlja znak jedinstva cijeloga ljudskog roda u Kristu. Kako je govorio papa Franjo, „svijet to još ne zna, ali svi su pozvani na svadbenu gozbu Jaganjčevu (Otk 19,9)” (*Apostolsko pismo Desiderio desideravi*, 5).

Predragi, dopustimo da nas iznutra oblikuju obredi, simboli, geste i ponajprije živa prisutnost Krista u liturgiji, koju ćemo još produbljivati u sljedećim katehezama.